

Mana Aleminin Gücü Meseller 9

– KENAN KOÇ · 06 Ocak 2017

AYNA

Adam aynaya baktı ve dedi ki: "Sen, içinde evrenler gizleyen bir cam parçasısın. Ne yöne tutulursan, o yönü içine alırsın. Kendi yüzün yok. Kendine ait bir varlığın yok ve olamayacak. Hep yansıtansın. Ama sen, yansıttığın şeyler de değilsin, yansıttığın şeylerden de... Gerçek kara yüzünü, sırrının altında gizliyor, bize, olmayan bir sırrı aratıyorsun. Sen, düz yüzeyde derinlikler illüzyonu yaratan bir sihirbazsın. Boyutunun üstüne çıkan, iki boyutta üç boyutu yaşatansın. Ama tam da bu yüzden, yansıttıkların hayalden öte bir şey değil. Sen de, kendisi bile olamayan bir yalancısın."

Ve ayna, adama dedi ki: "Ben, hayali değil, gerçeği yansıtıyorum; çünkü, yansıttığım şeyler, özde hayalden öte şeyler değil. Kendinin ve var bildiğin evrenin, koskoca bir aynadaki hayallerden farkı olmadığını öğrendiğin zaman, yalancının kendin olduğunu da hatırlayacaksın ki öğrenmek, basitçe hatırlamaktır. Hiçlik boyutunun üstüne kurulan sen, kendini var zanneden ve tam da bu yüzden yalancı olan bir hayalden ibaretsin."

Ve adam, aynayı kırdı. Şimdi her parçasında, kendisinin ve evrenin bir parçası vardı. Varlıkların çoğalan ha(ya)l/lerine baktı. Hiçbiri birbirinin aynı değildi ama aynı şeydendi. Ve kendine dedi ki: "Bu ayna, gerçekten yalancının tekiydi. Hala da öyle/ler. Ama şu da bir gerçek ki, aynalar, ancak bakacak birini bulunca yalan söyler."Ve adam, cam kırıklarına sırtını dönüp, "hayatına" yürüdü

BULUTUN ÖZLEMİ

Mahzun bir bulut yaşardı gökyüzünde. Yüzünde yumuşak bir hüzün, süzülürdü. Mahsunluğunu bilmezdi, neden üzgündü? Bir özlemi vardı bitmezdi, neyi özlerdi? Rüzgar okşardı iliklerini. İçinden geçerek taşırdı onu uzak ülkelere. Ama hiçbir yer, hiçbir şey özlemini dindirmezdi. O hep üzgün, salınırdı nazlı nazlı. Rüzgar onu halden hale koyardı. Kah bir adam yüzü olurdu, kah bir atlı, kah bir kadın. Ama girdiği hiçbir şekil, tattığı hiçbir hal o olmazdı. Kendini bulamazdı bulut, hep başkayı yaşardı.

Kendi gibi olanlara karıştı sonra. Bulutlardan bulutlar doğdu. Kendi hamuruna kattı kendinden olanları. Dertleşti onlarla. Paylaştı yitik hasreti. Hiçbiri bilmezdi, bir bulut neyi özlerdi? Geçmişleri de bedenleri gibi, silik bir sisteydi. Nerden gelirdi bir bulut, nereye giderdi?

Ve kendini dinlemeyi denedi bulut. Yaşamını yaşadı yeniden. İşte, daha küçük bir çocuk... Neşeyle uçuyor güneşin ışıkları arasında. Gökyüzü, evi, o gizli bahçe. Ama şimdi anlıyor ki o zamanlar bile, sinsi bir sızı varmış içinde. O büyüdükçe büyüdü sızı. Azaldı neşe.

Bir bulutun büyümesi, başka bulutları katmasıdır bedenine. Başka hüznüleri, başka başka acıları tatmasıdır. Bir bulutun büyümesi, bir sızının çoğalmasındır.

Ve çoğaldıkça çoğaldı içinde acı. Büyüdükçe daraldı bulut. Öyle daraldı öyle daraldı ki, dayanılmaz bir sıkıntıyla akmaya başladı damla damla. Ağlıyordu bulut ilk kez. Ağlıyor ve rahatlıyordu. Ağladıkça azalıyordu. Gövdesinden kopuyordu gözyaşı. Gözyaşı oluyordu bulut. Değişiyordu.

Ve anlıyordu. Çözüyordu özlemini, çözülürken tel tel. Yağmur olmuş, yağıyordu. Özlemine, denizliğine varıyordu.

GÜLEN KÜÇÜK FOTOĞRAF

Bir fotoğraf vardı. Küçük bir kızın. Gülen bir fotoğraf. Harabeye dönmüş yıkık bir evde, rüzgarla sürüklenen... Bir zamanlar hayatla dolu olan bu harabeyi rüzgarın gücüyle dolaşan... Bir fotoğraf vardı. Küçük bir kızın. Gülen bir fotoğraf...

Oysa küçük kız, o fotoğrafın, neşeyle koştururdu civıltısı olurdu odaların. Ve fotoğraf, o küçük kızın anılarını taşır şimdi odalara. Varlığına sinen hayatını taşır. Geçmişini, evinin en güzel köşesinde, çerçevesinde olduğu günleri, hapsini...

Hapsini taşır gülen fotoğraf rüzgarın nefesiyle özgür. Yıkık evde yitikliği taşır. Şimdi gülen küçük fotoğraf, içinde bitimsiz bir hüznü büyütür.

BATIN

Adam gözünü kaybetti. Ve ağaç batın oldu.

Adam kulağını kaybetti. Ve ses batın oldu.

Adam tenini kaybetti. Ve rüzgar batın oldu.

Ve adam kendini kaybetti. Hiçlik' te kayboldu...

Ağacı görmüyor, sesi duymuyor, rüzgarı hissetmiyor, kendini bilmiyordu.

Duyularından mahrum kalan adam, varlıkları ancak duyularından dolayı olan varları yitirdi. O artık, göremediği ağacın dallarının hissedemediği rüzgarla havaya karışan, duyamadığı sesi gibiydi.

Ki ses, aslında havaya karışan değil, havaya katılan da değil, havada olandı. Ses, havadaki dalgalanmadandı. Ses, kendiydi. Bildi...